

STANKO MAJCEN: ZAPISKI.

Pred nočjo se mi kopičijo misli kakor oblaki pred oknom. Nobenega žarka ni v njih, nobene zvezde. Nastavim uho: sam nič, sam prazen, votel strah. In tiho, brezglasno kopičenje nima ne glave ne nog, sto rok zavozlanih v sto rok, telo moti telo, kot da mi nekaj zakriva. In ko ga ne more in ne more premagati, se zdaj tu, zdaj tam odkrhne sijaj od teles, med udi sine vmes in preden se zavem, ni motnjave nikjer in krasno, bogato nočno nebo stoji v zvezdah.

Čudne so poti od danes na jutri. Kot da te kdo dvigne s tal in te postavi na isto mesto nazaj. Samo ljudje so drugi, gube so druge. In srce kliče: Nazaj, nazaj! Ali je to čas?

Vse mora biti tako, kakor je — težka je pot na to ravnino, a kadar stojiš na njej in se razgledaš po vsem, kar se giblje, kar diše iz duše in telesa po tihi, neizgovorjeni postavi, ne meneč se, kje je začetek in kakšen bo konec, si miren tudi ti in gledaš v svet kakor v družino.

Velik duh prostosti ne pozna. Zanj tega pojma sploh ni. Prostost je v njem ali je ni: on je ustvarjen po zakonu, in kar je izven njega, ustvarja on v zakone. Le majhen duh, ki se bori s snovjo, si daje duška v klicu: Prostosti, prostosti!

Čudež je to, na kar čakamo vsi: ti, jaz in moj ljubi mali prijatelj, ki leži v bolnici težko bolan. Zdravnik pravi, da mu mora amputirati obe nogi, on pa bi rad imel vsaj eno.

